

Persvrijheid

vrijdag 14 mei 2010

Laatst geupdate op maandag 16 juli 2012

Auteur: Daan Jansen

Vanochtend werd ik wakker en zoals altijd, het eerste wat ik doe als ik nog in bed lig, startte ik via mijn HTC NU.nl op. Daar viel mijn oog meteen op het artikel Telegraaf belt met 9-jarige overlevende vliegcrash. Walging was mijn eerste emotie, maar nu zo'n half uur later komen steeds meer vragen bij mij naar boven, het blijft mij bezig houden.

Het artikel in de Telegraaf is geschreven door Jolande van der Graaf en ik heb wel een paar vragen voor haar. Ben je er trots op dat je met Ruben hebt gesproken? Is dit nu iets waar je tijdens borrels en partijen nog jaren tegen je vrienden en bekenden over blijft opscheppen? Ik was de eerste die met Ruben heeft gesproken, ik heb hem zijn eerste interview afgenomen, ik heb hem journalistiek ontmoet! Misschien, Jolande, sta je onder druk bij je baas, misschien gaan er ontslagen vallen en ben jij de eerste die eruit vliegt, ben je een kat in het nauw.

Persvrijheid zal weer een issue zijn. Als pers heb je recht om iedereen te interviewen die je wilt. En Ruben mag nog blij zijn dat Jolande hem niet al heeft verteld, als wildvreemde, dat zijn ouders en broertje zijn overleden. Oh almachtige Jolande, ik dank u op blote knieën dat u dit die jongen hebt bespaard. Het was uw goed recht geweest, maar u bent voorlopig barmhartig geweest, ik kus uw voeten.

En dan is daar nog het gevalletje telefoonoverdracht. Er is een dokter in Libië die het lef heeft om een journalist te laten spreken met Ruben? Als er 'n land in de wereld is waar de pers geen vrijheid heeft, dan kan ik mij goed voorstellen dat het Libië is. Maar deze meneer geeft zijn telefoon gewoon aan Ruben? Zou hij er vorsteljik voor betaald krijgen? Meer dan zijn eigen leven waard is?

En, persvrijheid heeft inderdaad zijn grenzen. Misschien dat Khadafi het Jolande en die dokter maar moet uitleggen.